

Vánoční pohanská výprava 12 2019

A je to zase tady. Krásný čas vánoc opět nastal. Čekání na vlak a zimní atmosféru dokresloval padající sníh. Tentokrát nás na naši mešnické základně čekalo pořádné překvapení.

Byla to postava z dávné minulosti našeho národa. Pradávný kelt. Oděn do kůží, nám za svitu ohně vyprávěl o zvycích předků.

Třeba, jak se slavily vánoce ještě dávno před Kristem. Dále nám vyprávěl o uctívání světla, kdy se v době zimního slunovratu začínají prodlužovat dny a slunce získává na síle a nastává boj mezi cesmínovým (SMRT) a dubovým (ŽIVOT) králem.

Ráno jsme měli od Kelta dostat další úkol. A ano, našli jsme ho. Byl to vzkaz, který nám sděloval, že u nedaleké obce Mirošov se nachází posvátná polena, jež je potřeba nazdobit, posypat moukou, polít pivem a zapálit v rodinném krbu, popel rozprášit na zahradě, aby byla další rok dobrá a bohatá úroda.

Povedlo se. Polena byla nalezena nazdobena.

Mezi tím si pro nás Kelt připravil další dva úkoly. Nalézt proti proudu vodního toku něco neobvyklého a připravit slavnostní oheň.

To neobvyklé byl nad potokem stromek rostoucí špičkou dolů. Následně tak i my, dle pradávnych tradic, jsme zavěsili stromeček v chaloupce a výroba ozdob a samotné zdobení mohlo začít.

Ozdeb bylo opravdu nespočet, od různorodých papírových andílků, přes vykrajované ovoce, až po tvarované a formované drobnosti z jedlé hmoty.

Slavnostní pohanskou hranici přichystali starší kluci. Zde kluci ukázali svoji sílu, protože hranice byla vytvořena z obrovských smrkových větví, aby byla vidět do širokého okolí.

Mezitím se pomalu setmělo a nás čekal další úkol. Udělat i zvířátkům v lese radost a ozdobit jim stromeček. Po dlouhém hledání jsme ten nejkrásnější našli a nazdobili spoustou ovoce.

Starší z nás zatím v chalupě chystali velikou sváteční hostinu. Vánoční štědrovečerní tabule byla opravdu honosná. Pod vahou jídla a pití se až stoly začaly prohýbat.

No co Vám mám povídat. Jedlo se, pilo se... až nic nezbylo. Po večeři se lilo olovo všelikých tvarů a patvarů, pouštěly se lodičky ze skořápek a za zpěvu koled se blížilo to, snad dětmi nejočekávanější : vánoční nadílka. A že bylo, co rozdávat.

Dárečků bylo tolik, že kdyby stromek nevisel od stropu dolů, tak se pod dárky něj ani nevejdou.

Některým z nás ale už pomalu začala padat víčka, a tak ti nejmenší postupně odcházeli unaveni na kutě.

Nedělní rozcvička a vzývání Boha slunce, na rozdíl od té sobotní, proběhla k našemu potěšení ve spacácích.

Po vydatné hamburgerové snídani jsme měli svést poslední souboj cesmínového a dubového krále.

V každém území jednoho z králů, bylo deset věží, jež byly potřeba loučí přepálit a tím bude král zničen. Nebylo to ale vůbec lehké. Nejen že větroplach sfoukával plamínky, ale oba králové se navíc urputně bránili vzdáti se své moci. Bitva skončila vítězstvím cesmínového krále, což znamená, že zima ještě zdaleka není na ústupu.

Ač neradí, tak i tato výprava za pohanskými zvyky má svůj konec. Tak příště ahoouooj !

Dušánek.